

Nad kredencí byly tři malované soví portréty; tváře měly odulé jako staří gangsteři a tak jako Rembrandtovy portrétní studie zobrazovaly ptáka z různých úhlů. Soví suvenýry, ozdůbky a obrázky na něj zíraly skoro odevšad. „Sbíráám je. Ani nevím proč,“ pokrčila rameny. „Kdysi dávno mi je lidi začli dávat. A teď je to moje vizitka.“ Za kouřovou clonou se chabě pouсмála. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Za tohle vám moc děkuju.“ Chlapec dlouze potáhl z cigarety. „Ale už bych měl jít.“

„Jen klid, holoubku. Zvu tě k sobě, dávám cigaretu. A koukej,“ naklonila k němu krabičku. „Už mám jen dvě. Dokonce jsem si tě nechala brečet v kuchyni. A víš, že brečet v kuchyni nese smůlu, ne? Tak mi aspoň můžeš říct, jak se jmenuješ.“

Civěl na proděravělý plastový přehoz na stole, uvažoval o jméně, které mu dala matka, a pomyšlení na něj ho sráželo na dno. Ne že by neměl svoje jméno rád – jen by ho byl dokázal zahodit do řeky. Přitom ho zahodit nechtěl – jen ten dech, který k němu patřil. Ze všeho, co dostal od matky, bylo jméno koneckonců to jediné, co si dokázal podržet, aniž to zničil.

„Hai,“ zamumlal nezřetelně.

„Háj. Když jsem se učila anglicky, vůbec jsem si nemohla zvyknout, že ‚háj‘ tady znamená ‚ahoj‘. Ale jak se –“

„To je moje jméno.“

„Ty se jmenuješ Ahoj?“

Rozhodl se kývnout. „No.“

„Hm.“ Rozveselila se a napřáhla k němu křivý ukazovák. „Takže se jmenuješ Labas!“

„Cože?“

„Tam, odkud jsem, se ‚ahoj‘ řekne Labas.“ Přes stůl k němu natáhla ruku. „Těší mě, Labas. Já jsem Grazina. To znamená ‚krásná‘.“ Široce se usmála; mezi žlutými zuby jí čoudila cigareta.

Uchopil teplou ruku se suchou, rozpraskanou kůží. „Těší mě.“

„Teď už víme, kdo je kdo. Takže ty lítáš sem tam, roznášíš lidem balíky a řekl sis, že dneska už toho bylo tak akorát? Mít nervy na pochodu se tomu říká, ne? To má u vás ve firmě asi hodně lidí, ne?“

Hai se podíval na svou bundu s logem UPS. „Aha, vy myslíte...“ začal větu. „Ne, tohle mi dal kamarád. Já nic neroznáším. Ale ta vaše prostěradla mě mrzí.“

„Ále.“ Mávla nad jeho účastí rukou. „Když žiješ tak dlouho jako já, všechno jsou jen hadry.“

Zadíval se z okna na most, kde ještě před půlhodinou stál. Byl teď temný a na druhý břeh se po něm podélně táhla řada světýlek. „Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás tak vylekal. Ale vážně už jsem v pohodě.“

„Neomlouvej se. Když člověk bydlí tak dlouho u mostu, vidí na něm lecjakou šílenost. Jednou ráno na Boží hod se tam překotil celý kontejner kuřat, když tudy projížděl vlak – a ty horní řady popadaly přes zábradlí. Chudinky. Utopily se v klecích. Některé se ale dostaly ven a plavaly. Věřil bys, že kuřata dokážou plavat? Lepší než se nechat sníst, ne?“ Dovolila sama sobě zasmání. „Ale jsem ráda, že z vás, pane Ahoj, se nestalo další kuře v řadě.“

V tu chvíli v jejím výrazu cosi prokmitlo a ona se zarazila a oči jí zabloudily někam těsně za jeho rameno. Otočil se, ale uviděl jen starou ledničku polepenou vystříhanými kupony se zahnědlými zkroucenými okraji. Uvědomil si, že na Grazině je něco divného. Jiskra v jejích očích během hovoru vůbec nemizela, jako by byla zevnitř udržovaná uměle. „Labas,“ naklonila se a řekla tlumeně, „chceš vědět tajemství, jak se zbavit všech trablů, co jich na světě je? Chceš?“

Zamžikal.

„Myslím to vážně. Poslyš – vem ty housky, co visí v pytliku za tebou, a pojď za mnou. No tak, však tě neukousnou.“

Přešla na druhý konec kuchyně a otevřela dveře na dvorek, kterých si předtím nevšiml. Dovnitř vlétl déšť a jako lehounká mlha se rozprášil po místnosti. Za ním burácela